

Novine u jurisprudenciji Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Pripremila: Mirela Adžajlić-Hodžić, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izdvojio je četiri presude iz druge polovine 2021. godine, i to dvije presude iz oblasti krivičnog prava i dvije presude iz oblasti građanskog prava.

Presuda broj 96 O K 046925 21 Kž 3 – Krivično djelo Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 374 stav 1, u sticaju s produženim krivičnim djelom Protuzakonito posredovanje iz člana 376 stav 3 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ br. 19/20, prečišćeni tekst; u daljem tekstu: KZ BD BiH)

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O K 046925 17 K od 15.04.2021. godine optuženi B.J. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u tački 1. izreke te presude počinio krivično djelo Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 374 stav 1 KZ-a BD-a BiH, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a radnjama opisanim u tačkama 2. i 3. izreke te presude krivično djelo Protuzakonito posredovanje iz člana 376 stav 3, u vezi sa stavom 2, sve u vezi sa članom 55 KZ-a BD-a BiH, za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 2 (dva) mjeseca, pa ga je sud osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Istom presudom optuženi je oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u tačkama 4. i 5. izreke te presude počinio produženo krivično djelo Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 374 stav 1, u vezi sa članom 55 KZ-a BD-a BiH.

Branitelj optuženog u žalbi, između ostalog, navodi da je izreka pobijane presude nerazumljiva, te proturječna sama sebi i razlozima, jer je u njoj na nerazumljiv način određena radnja počinjenja krivičnih djela za koje je optuženi oglašen krivim, s obzirom na to da se optuženom na teret stavljaju krivično djelo Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 374 KZ-a BD-a BiH, odnosno krivično djelo Protuzakonito posredovanje iz člana 376 stav 3 KZ-a BD-a BiH, koja u svom zakonskom opisu predviđaju da je počinitelj tih krivičnih djela „službena osoba“, te da je djelo počinjeno u vezi sa službenom dužnošću. Međutim, u činjeničnom dijelu izreke nema konkretiziranih činjenica i okolnosti, niti upućujućih propisa i odgovarajućih normi, iz kojih proizilazi svojstvo optuženog kao službene osobe. Također, po mišljenju branitelja, prvostepeni sud u izreci pobijane presude nije utvrdio „svojstvo optuženog kao službene osobe“, jer to nije niti bilo moguće utvrditi, s obzirom na to da optuženi, kao ni ostali članovi komisije, nisu službene osobe, i na osnovu zakona nije bilo moguće ustanoviti takav njihov status, pošto kao članovi komisije ne vrše javna ovlaštenja, odnosno ne poduzimaju službene radnje.

U žalbi se dalje navodi da izreka pobijane presude mora sadržavati konkretne odredbe Zakona o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz kojih proistječe da je optuženi, kao i ostali članovi komisije, označen kao službena osoba, kao i precizno navedene odredbe tog Zakona koje je optuženi kao službena osoba prekršio. Branitelj dalje smatra da to izrekom nije

bilo moguće utvrditi, jer optuženi kao predsjednik komisije nije službena osoba, te da se njegov status kao službene osobe može dovoditi u vezu samo u odnosu na njegovo radno mjesto u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

U žalbi branitelja se dalje navodi da je jasno da je predmetna komisija *ad hoc* tijelo, koje je formirano od različitih kadrova s različitim statusima zaposlenja, tako da članovi komisije samim članstvom u komisiji nisu državni službenici, a niti to mogu biti, u smislu člana 2 stav 3 KZ-a BD-a BiH, jer se ne radi o izabranim dužnosnicima koji obavljaju određenu službenu dužnost na osnovu ovlaštenja iz zakona.

Odluka

Svi naprijed navedeni žalbeni prigovori branitelja vezani uz svojstvo, kako optuženog kao predsjednika komisije, tako i članova komisije, „službenih osoba“, kao bitnog svojstva počinitelja, kako krivičnog djela Primanje dara i drugih oblika koristi iz člana 374 stav 1, tako i krivičnog djela Protuzakonito posredovanje iz člana 376 KZ-a BD-a BiH, ne mogu se prihvatiti kao osnovani iz razloga što polaze od pogrešne pretpostavke da se u slučaju oba navedena krivična djela radi o tzv. „krivičnim djelima s blanketnom normom“, kao i da se u konkretnom slučaju svojstvo optuženog kao službene osobe moralo utvrditi na osnovu odgovarajućih odredaba Zakona o državnoj službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Međutim, takvo polazište branitelja optuženog je potpuno pogrešno, s obzirom da odredbe člana 374 i člana 376 KZ-a BD-a BiH sadrže sva obilježja bića tih krivičnih djela i ne upućuju na primjenu bilo koje druge odredbe nekog drugog zakona, tako da u konkretnom slučaju činjenični opisi krivičnopравниh radnji za koje je optuženi u tačkama 1., 2. i 3. izreke osuđujućeg dijela prvostepene presude oglašen krivim nisu morali sadržavati odredbe bilo kog drugog zakona, kojim bi se pobliže definirala obilježja bića ovih krivičnih djela.

Ovo zbog toga što je prvostepeni sud svojstvo optuženog, kao i ostalih članova komisije, pravilno utvrdio na osnovu odredbe člana 2 stav 3 KZ-a BD-a BiH, kojim je jasno definirano ko se ima smatrati službenom osobom i koji je, između ostalog, kao službene osobe propisao „i druge osobe koje uz naknadu ili bez naknade obavljaju određenu službenu dužnost na temelju ovlasti iz zakona ili drugih propisa donesenih na temelju zakona“. U konkretnom slučaju svojstvo optuženog kao službene osobe ne proizilazi iz činjenice da je uposlenik Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na poslovima u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego iz činjenice da je Odlukom gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine imenovan za člana i predsjednika Komisije za polaganje ispita za rad u organima uprave za završenu visoku i višu školsku spremu, bez ograničenja mandata, a čija prava i obveze su utvrđene Odlukom o ispitu za rad u organima uprave gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. S tim u vezi, pogrešno branitelj optuženog zaključuje da se iz te činjenice ne može izvesti pravilan zaključak o svojstvu optuženog „kao službene osobe“, jer se radi o tzv. *ad hoc* komisiji, zbog čega predsjednik i članovi te komisije, po samom članstvu u toj komisiji, nemaju status državnih službenika, pa samim tim niti službenih osoba u smislu krivičnih djela za koje je optuženi oglašen krivim. Naime, nije upitno da pojedini članovi komisije po osnovu svojih zanimanja nisu državni službenici (odvjetnik, profesor na fakultetu, i sl.) jer svojstvo službene osobe, u smislu člana 2 stav 3 KZ-a BD-a BiH, nužno ne podrazumijeva da službena osoba može biti samo državni službenik nego su to i druge osobe kojima je povjereno obavljanje određene službene dužnosti na osnovu ovlasti iz zakona ili drugih propisa donesenih na osnovu zakona. U konkretnom slučaju optuženi, kao i ostali članovi Komisije za polaganje ispita za rad u organima uprave, prihvatanjem odluke o imenovanju, koju je na temelju Statuta Zakona o Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Zakona o službi u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine donio gradonačelnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dobijaju status službenih osoba, jer je članom 4 te odluke gradonačelnik „ovlastio komisiju da organizira i obavi ispitivanja kandidata za polaganje ispita za rad u organima uprave“.

Pogrešno je stajalište branitelja da se u slučaju Komisije za polaganje ispita za rad u organima uprave radi o *ad hoc* komisiji, odnosno o komisiji osnovanoj za jednokratno postupanje, s obzirom na to da se radi o komisiji bez ograničenja mandata, koja za svoj rad prima adekvatnu naknadu iz budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i koja je zbog prirode zadataka zbog kojih je imenovana trajnog karaktera. Naime, izvjesno je da će potreba za polaganjem ispita za rad u organima uprave i u budućnosti biti nužan preduvjet za prijem u službu u organima državne uprave, tako da će potreba za egzistiranjem komisije biti kontinuirana, uz mogućnost eventualne zamjene pojedinih članova, ako se za to ukaže potreba.

Presuda broj 96 o K 128777 21 KŽ 6 – Krivično djelo Ubistvo iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 128777 20 K od 07.05.2021. godine optuženi D.J. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u tački 1. izreke te presude počinio krivično djelo Ubistvo iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH, za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 16 (šesnaest) godina. Istom presudom optuženi je oslobođen od optužbe da je radnjama opisanim u tački 2. izreke počinio krivično djelo Nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih tvari iz člana 365 stav 1 KZ-a BD-a BiH.

Odluka

Osnovano se u žalbi branitelja optuženog ukazuje da se zaključak prvostepenog suda u pogledu subjektivnog odnosa optuženog prema kvalifikatornim okolnostima (okrutan i podmukao način) krivičnog djela iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, a s tim u svezi i na pogrešnoj primjeni KZ-a BD-a BiH na štetu optuženog, u smislu člana 298 stav 1 tačka d) ZKP-a BD-a BiH. Osnovano branitelj u žalbi ukazuje da prvostepeni sud nije na adekvatan način utvrdio da je optuženi bio svjestan da svojim radnjama nanosi prekomjerne patnje i muke oštećenom, odnosno da je iskoristio situaciju kada je s oštećenim ostao sam u kući, te da ga je na podmukao način lišio života u vrijeme dok je odmarao ležeći na krevetu. Naime, u obrazloženju prvostepene presude u tom dijelu (tačke 59. i 60.) sud je dao pravilnu definiciju kvalifikovanih oblika krivičnog djela Ubistvo iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH, navodeći nedvojbeno utvrđene okolnosti počinjenja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, koje se ogledaju u nanošenju više povreda u predjelu glave korištenjem dva oruđa, zbog kojih je pokojni u vrijeme njihovog nanošenja trpio patnje i bolove visokog intenziteta do gubitka svijesti (okrutnost), odnosno u iskorištavanju situacije kada je s pokojnim ocem ostao sam u kući, a povrede uslijed kojih je oštećeni lišen života nanesene su pokojnom dok se odmarao ležeći u svojoj spavaćoj sobi u donjem vešu (podmuklost).

Nije upitno da nanošenje ukupno jedanaest povreda korištenjem dva povredna sredstva u predjelu tjemenog dijela glave i vrata pokojnom S.J. od strane optuženog D.J., u objektivnom smislu, ima određene elemente okrutnosti. Međutim, imajući u vidu da vještak medicinske struke prof. dr. Z.C. nije na pouzdan način mogao utvrditi od kojeg udarca i u kom trenutku je pokojni izgubio svijest, nakon čega izvjesno nije mogao osjećati patnju i bol velikog intenziteta, kod činjenice da je jednako kao i vještak neuropsihijatar dr. P.G. potvrdio da su sve povrede nanesene u veoma kratkom vremenskom periodu, što nesumnjivo upućuje da je i smrt pokojnog S.J. zbog težine povreda nastupila veoma brzo, sama brojnost povreda i način njihovog nanošenja ne upućuju na zaključak da se u konkretnom slučaju radilo o ubojstvu na okrutan način. Osim toga, za postojanje krivičnog djela ubistva na okrutan način nužno je da se, osim objektivnih elemenata koji se odnose

na način njegovog počinjenja (zadavanje višestrukih povreda), ostvare i subjektivni elementi tog kvalificiranog oblika krivičnog djela, koji se ogledaju u svijesti optuženog da zadavanjem tolikog broja udaraca jakog intenziteta nanosi patnju i bol, koji zbog svog intenziteta i duljine trajanja prevazilaze uobičajene bolove i patnju očekivane kod svakog drugog ubistva.

U konkretnom slučaju, dokazi provedeni tokom prvostepenog postupka ne ukazuju na to da je optuženi bio svjestan da pokojni S.J. trpi patnju i bol visokog intenziteta i da je htio da pokojni do konačnog usmrćenja trpi takvu patnju i bolove, odnosno da je pri izvršenju krivičnopravnih radnji za koje je oglašen krivim iskazao krajnju neosjetljivost prema patnjama pokojnog. Naprotiv, prema nalazu vještaka neuropsihijatra dr. P.G., optuženi je u vrijeme počinjenja krivičnog djela bio pod utjecajem aktualnog afekta i ranije potisnutih negativnih afekata, koji su ga učinili senzibiliziranom osobom preosjetljivom na postupke svoga oca, tako da je i najmanji podražaj u vidu svađe ili neprimjerene primjedbe njegovog oca doveo do burne, nekontrolirane i nesrazmjerne reakcije (afektivno suženje svijesti).

Kada je u pitanju zaključak prvostepenog suda da je optuženi usmrtio pokojnog oca na podmukao način, zbog činjenice da je do usmrćenja došlo kada se pokojni S.J. nalazio u ležećem položaju u donjem vešu u svojoj spavaćoj sobi i kada se na adekvatan način nije mogao braniti, jer nije očekivao napad od strane svog sina, po ocjeni ovoga suda, samo po sebi ne zadovoljava niti objektivne elemente kvalifikovanog oblika krivičnog djela Ubistvo na podmukao način, u smislu člana 163. stav 2. tačka 1. KZ BD BiH, jer iz dokaza provedenih tokom prvostepenog postupka nije bilo moguće pouzdano zaključiti da je optuženi pri počinjenju krivičnopravnih radnji za koje je oglašen krivim djelovao na prijetvoran način, odnosno, da je smišljeno žrtvu doveo u situaciju da se ne može braniti ili na prijevaran način iskoristio bespomoćnost žrtve. Naime, nema dokaza koji bi ukazivali da je pokojni S.J. prije usmrćenja spavao, kao niti da je optužni smišljeno iskoristio priliku kada mu se majka nije nalazila kod kuće da pokojnog oca liši života. Naprotiv, prema navodima i jednog i drugog vještačenja po vještacima psiholozima i neuropsihijatrima, na osnovu onoga što je optuženi izjavio prilikom njegove opservacije od strane navedenih vještaka, usmrćenju pokojnog S.J. je prethodio verbalni konflikt u kojem je pokojni uvrijedio svoju suprugu i majku optuženog D.J., što je očigledno dovelo do krajnje nekritičke reakcije optuženog, odnosno ubistva pokojnog S.J., koju je vještak dr P.G. pravilno definirao kao pretežito afektivno impulzivnu radnju koju poduzimaju emocionalno nezrele osobe, neprilagodljive, nepovjerljive i sumnjičave, pasivno-agresivne strukture ličnosti, niskog praga frustracijske tolerancije i sklonosti disocijalnom reagiranju.

Ako se pri tome još ima u vidu da objektivni elementi ubistva na podmukao način moraju biti obuhvaćeni umišljajem optuženog, koji prvostepeni sud u tački 60. obrazloženja pobijane presude definira kao „svjesno iskorištavanje činjenice da je pokojni S.J. odmarao ležeći u svojoj sobi u donjem vešu, zbog čega nije očekivao napad od svog sina, te nije mogao na adekvatan način da se brani“ onda se, po ocjeni ovog Suda, nije mogao donijeti pouzdan zaključak o postojanju umišljaja optuženog na počinjenje krivičnog djela Ubistvo na podmukao način iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH.

Kod takvog stanja stvari, valjalo je uvažiti žalbu branitelja optuženog u tom dijelu i preinačiti prvostepenu presudu u pogledu pravne kvalifikacije krivičnopravnih radnji za koje je optuženi D.J. u tački I izreke prvostupanjske presude oglašen krivim, na način da se navedene krivičnopravne radnje pravno kvalifikuju kao krivično djelo Ubistvo iz člana 163 stav 1 KZ-a BD-a BiH, a ne kao krivično djelo Ubistvo na okrutan i podmukao način iz člana 163 stav 2 tačka 1. KZ-a BD-a BiH, kako je to učinio prvostepeni sud u pobijanoj presudi. Apelacioni sud Brčko distrikta BiH je optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina.

Presuda broj 96 o P 119050 21 Gž – Zastara prava na nasljedstvo

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 119050 18 P od 15.03.2021. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca, bliže određen u izreci prvostepene presude, a koji je zasnovan na tvrdnjama da mu pripada pravo na nasljedstvo iza njegovog pravnog prethodnika A.Č. budući da je njen direktni potomak, odnosno unuk (sin njenog sina A.Š.) i da je izostavljen u postupku raspravljanja zaostavštine.

Tuženi su postavljeni tužbeni zahtjev tokom prvostepenog postupka osporili tvrdnjama da tužba nije dozvoljena, da su na predmetnim nekretninama stekli pravo vlasništva na osnovu održaja i da je potraživanje nasljeđa tužioca zastarjelo. Pogrešnu primjenu materijalnog prava tužilac vidi u tome da u odredbi člana 142 Zakona o nasljeđivanju („Službeni list SRBiH“ br. 7/80-267, 15/80-711 – u daljem tekstu: ZN SRBiH) nije precizirano, odnosno navedeno, da se za zakonske nasljednike taj rok računa od smrti ostavioca, zbog čega je pogrešan zaključak suda da je nastupila zastara.

Odluka

Po ocjeni Apelacionog suda Brčko distrikta BiH, tužilac žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostepene presude. Naime, polazeći od činjenica utvrđenih tokom prvostepenog postupka, pravilno je prvostepeni sud, kod zaključka da je nastupila zastara prava tužioca da zahtijeva zaostavštinu iza A.Č., odbio tužbeni zahtjev u cijelosti. Ovo stoga jer je A.Č., bez ostavljanja posljednje volje (testamenta), preminula dana 01.05.1955. godine, pa se prigovor zastarjelosti tuženih ima cijeliti prema odredbi člana 144 Zakona o nasljeđivanju („Službeni list FNRJ“ br. 20/55 od 11.05.1955. godine – stupio na snagu dana 11.05.1955. godine), budući da prije stupanja na snagu ovog Zakona nisu postojali važeći propisi o zastari ostvarivanja nasljednog prava i zaostavštine. Odredbom člana 144 tog Zakona o nasljeđivanju propisano je da pravo zahtijevati zaostavštinu kao nasljednik ostavioca zastarijeva prema savjesnom držaocu za godinu dana od dana kada je nasljednik saznao za svoje pravo i za držaoca stvari zaostavštine, a najdalje za deset godina računajući za zakonskog nasljednika od smrti ostavioca (stav 1), te da ovo pravo prema nesavjesnom držaocu zastarijeva za dvadeset godina (stav 2). Dakle, radi se o materijalnoj pravnoj normi istog sadržaja kao i odredba člana 142 ZN-a SRBiH, po kojoj je prvostepeni sud raspravio istaknuti prigovor zastare (ZN SRBiH se, u skladu s prelaznim i završnim odredbama, primjenjuje na sva nasljeđa koja su otvorena poslije 31.12.1973. godine). To znači da je u momentu smrti A.Č. njena zaostavština (koja je predmet ovog spora) po sili zakona prešla na njene nasljednike, a to su bili njen sin A.Š. (tužiočev otac) i njena unuka I.S. (kćerka A.B.).

Međutim, u posjedu spornih nekretnina (zaostavštine) je bila isključivo I.S. (i otac od tuženih), a potom (i sada) zakonski nasljednici I.S., tuženi P.F. i P.N. Kod takvog stanja stvari, čak i da je pravni prethodnik tuženih bio nesavjestan držalac zaostavštine A.Č. (da je znao da pravo na nasljeđe pripada i drugim licima, odnosno pravnom prethodniku – ocu tužioca), pravo pravnog prethodnika tužioca (oca A.Š.) da zahtijeva predaju zaostavštine je zastarjelo nakon isteka roka od 20 godina od smrti ostavioca, dakle i prije nego je tužilac pozvan na nasljeđe, a taj rok u konkretnom slučaju je relevantan i za tužioca, kao univerzalnog sukcesora svog pravnog prethodnika, oca A.Š.

Zaključak slijedi, i da je učestvovao u postupku raspravljanja zaostavštine, suprotno navodima žalbe, ne bi po automatizmu rezultiralo da bi bio proglašen za nasljednika na osnovu odredbe člana 151 ZN-a SRBiH, budući da bi tuženi tužiocu to pravo također mogli osporiti isticanjem prigovora da je tužilac izgubio pravo nasljedstva na zaostavštini A.Č. usljed zastare, kada bi ostavinski sud bio dužan prekinuti ostavinski postupak i stranke uputiti da sporno pravno pitanje riješe u parničnom postupku.

Nije osnovano ni ukazivanje da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo donoseći pobijanu presudu, jer rok od dvadeset godina iz stava 2 člana 144 Zakona o nasljeđivanju („Službeni list FNRJ“ br. 20/55) – ta odredba je identična odredbi člana 142 ZN-a SRBiH – jeste objektivni rok, koji se u odnosu na stav 1 navedene odredbe razlikuje isključivo uvažavajući karakter državnine (nesavjesni držalac), pa se ima računati od smrti ostavioca (za zakonske nasljednike), odnosno od proglašenja testamenta (za testamentarne nasljednike). Obzirom da istekom objektivnog roka koji se ima računati od momenta smrti ostavioca (za zakonske nasljednike) i koji se ne može produžiti („najdalje za deset odnosno dvadeset godina“) nastupa zastara, to što je tuženi tek nakon isteka objektivnog roka saznao za povredu svog prava i za držaoca stvari iz zaostavštine ne utiče na okolnost je li ili nije nastupila zastara.

Presuda broj 96 O Rs 128739 21 Rsž – Zaštita prava iz radnog odnosa

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O Rs 128739 20 Rs od 26.02.2021. godine poništava se rješenje tuženog JZU Z.c.B., kojim je tužitelju Z.M., kao zaposleniku tuženog, zbog teže povrede radne dužnosti iz člana 11 tačke b) i k) Pravilnika o materijalnoj i disciplinskoj odgovornosti zaposlenih JZU Z.c.B. određena novčana kazna u visini od 25% plate isplaćene u mjesecu izricanja iste u trajanju od 3 mjeseca, te rješenje tuženog JZU Z.c.B., kojim je kao neosnovana odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja tuženog od 30.12.2019. godine. Navedenom prvostepenom presudom odbija se tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužitelj Z.M. iz B. tražio da se tuženi JZU Z.c.B. obaveže da mu isplati iznos odbijen od plate u ukupnom iznosu od 591,21 KM, a na osnovu rješenja od 30.12.2019. godine.

Tužilac blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija u stavu drugom (kojim je odbijen s dijelom tužbenog zahtjeva) i trećem izreke (odluka o troškovima postupka), zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud „preinači osporavanu presudu u stavu II i III, tako što će obavezati tuženog da tužiocu isplati odbijeni iznos od plate koji je odbijen na osnovu poništenog rješenja, kao i da tužiocu nadoknadi troškove postupka, na ime takse i zastupanja od strane punomoćnika, na osnovu ove žalbe cijeneći sve što smo istakli u ovoj žalbi, a posebno da cijeni priznanje tuženih u vidu konkludentnih radnji uzimajući u obzir izvedene dokaze, druge utvrđene činjenice, naročito one koje među strankama nisu sporne (tuženi u odgovoru na tužbu nije sporio da je tuženom odbijen iznos koji potražuje tužbom, zbog čega tužilac i nije imao potrebu dokazivati nespornu činjenicu, niti je tuženi tokom cijelog postupka to činio, a imao je prednost u odnosu na oštećenog, s obzirom da su podaci o odbijanju sredstava od plate u njegovoj administraciji) ili ukine presudu u stavu II i III i vrati na ponovni postupak“. U prilogu žalbe dostavlja fotokopije akata tuženog broj 1749/21 od 26.08.2021. godine i broj 1748/21 od 26.08.2021. godine, te fotokopije platnih listi tužioca za mjesec 4., 5. i 6. 2020. godine i mjesec 3. 2021. godine.

Kod zaključka da tuženi u ovoj parnici nije dokazao da je tužilac svojim ponašanjem počinio teže povrede radne dužnosti iz člana 11 tačke b) i k) Pravilnika o materijalnoj i disciplinskoj odgovornosti zaposlenih u JZU Z.c.B., prvostepeni sud je donio odluku sadržanu u stavu prvom izreke pobijane presude, dok je odluku sadržanu u stavu drugom izreke prvostepeni sud donio stoga što tužilac, na kome je bio teret dokazivanja, tokom postupka nije dokazao koji iznos mu je na osnovu rješenja tuženog od 30.12.2019. godine odbijan od plate.

Iako u žalbi kao žalbene razloge ističe pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primjenu materijalnog prava, tužilac prije svega prvostepenu presudu u pobijanom dijelu

osporava zbog povrede odredbe člana 248 Zakona o parničnom postupku i to tvrdnjama da je tuženi konkludentnim radnjama odnosno „nepobijanjem tvrdnje tužioca iznesene u tužbi, a zatim preciziranog iznosa u uređenoj tužbi, upravo priznao da je tužiocu odbijen iznos koji potražuje tužbom“, a svoje ukazivanje opravdava i citiranjem komentara konkretnog člana Zakona o parničnom postupku autora Joze Čizmića (Sarajevo, 2009. godina).

Odluka

Po ocjeni Apelacionog suda Brčko distrikta BiH, nije osnovano ukazivanje u žalbi tužioca da je prvostepeni sud pobijani dio svoje presude (stav drugi izreke) donio uz povredu odredbe člana 248 Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu: ZPP). Navedenom odredbom, u relevantnom dijelu (stav 1), propisano je da ne treba dokazivati činjenice koje je stranka priznala pred sudom u toku parnice. Međutim, iako priznanje odlučnih činjenica, kako to tužilac navodi u žalbi, pored eksplicitnog (u pismenom podnesku ili usmeno na ročištu), teoretski, može biti dato i konkludentno, ovaj Sud nalazi da tuženi u ovoj parnici nije konkludentno priznao činjenicu da je tužiocu na ime izvršenja novčane kazne zbog disciplinskog prijestupa u periodu od tri mjeseca isplaćivana plata u ukupnom iznosu nižem za 591,21 KM. Ovo stoga što je tuženi tokom cijelog prvostepenog postupka u potpunosti osporavao postavljeni tužbeni zahtjev tužioca, a priznanje činjenica predstavlja nepovoljnu procesnu radnju za tuženog, pa se sve okolnosti iz kojih se izvodi zaključak o posrednom priznanju (ponašanju iz kojeg slijedi zaključak sa sigurnošću) imaju restriktivno tumačiti.

To dalje znači da samo zato što neka činjenica nije direktno osporena za posljedicu nema da je ista priznata, prije svega imajući u vidu obavezu stranaka da iznesu sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da izvode dokaze kojima se utvrđuju te činjenice (član 7 ZPP-a), dakle obavezu stranaka da dokažu činjenice na kojima zasnivaju svoj zahtjev (član 246 ZPP-a), kako je to pravilno ocijenio i prvostepeni sud. Odredbom člana 327 stav (1) ZPP-a propisano je da se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice i predlagati novi dokazi, osim ako žalilac pruži dokaze da ih bez svoje krivice nije mogao iznijeti, odnosno predložiti do zaključenja glavne rasprave. Budući da tužilac u žalbi ne obrazlaže i ne dokazuje da fotokopije akata tuženog broj 1749/21 od 26.08.2021. godine i broj 1748/21 od 26.08.2021. godine, te fotokopije platnih listi tužioca za mjesece 4., 5. i 6. 2020. godine i mjesec 3. 2021. godine, nije bio u prilici predložiti kao dokaze do zaključenja glavne rasprave pred prvostepenim sudom, ovaj Sud iste nije uzeo u razmatranje prilikom odlučivanja o izjavljenom redovnom pravnom lijeku.

Kod izloženog, kako nisu ostvareni žalbeni razlozi i navodi kojima tužilac pobija prvostepenu presudu, a ni razlozi na koje ovaj Sud pazi po službenoj dužnosti, i kako tužilac odluku o troškovima sadržanu u stavu trećem izreke prvostepene presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuje da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe člana 346 ZPP-a odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.